

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

TRIBUT D'AGRAIMENT A FRANSA.

Los periódichs democràtics han des-crit aquests dies la festa fraternal que 'l' dilluns passat van tributar a la generosa República francesa 'ls demòcrates de Barcelona.

¿Qué dirém nosaltres de la vetllada literaria, de las carinyosas frasses que al poble català va tributar lo Cònsul francès, y de aquella serenata entusiasta, acabada pel poble ab lo cant de la *Marsellesa*? ¿Qué dirém nosaltres que 'ls nostres lectors no 'u sapigan?

Preferim donarlos a coneixe l'única poesia qu' en la vetllada va llegirse, poesia del nostre estimat director y director a la vegada de *La Gaceta de Catalunya*. Del éxit que tingué no 'ns està bé parlar-ne; pero hem de dir que a publicarla nos mouhen per una part las reclamacions generals de las personas que a la vetllada assistiren, y per altra l' estar escrita en la llengua oficial de la *Campana de Gracia*.

Aixó 'ns obliga a ser lo primer periódich que la dona a coneixe.

Y dit aixó, allà vá:

A FRANSA.

ODA.

Si Espanya no existís, hermosa Fransa: si no existís la patria que la vida vá dar-me, ab la esperansa de véurela algun dia redimida; Si aquesta mare avuy tant desgraciada no fós per se infelís, digna d'estima de tota la fillada que a son entorn s' arrima, carinyosa y afable, ma patria foras tú, Fransa admirable! ¡Cómno, sílla que anima al mon modern, idea sacrossanta, en las fornals de entusiasme atléich vá naixe un jorn, que ab son recort espanta! ¡Cóm no, si ets la senyora de la rassa valenta, hereva dels llatins rica de gloria qu' en sant esprit de libertat alenta! ¡Cóm no, si sas virtuts tú compendias, vivent exemple de sa inmensa historia, encarnació de sos hermosos días...

Tú serás sempre ¡oh Fransa! precursora del sant progrés: estrella benvolguda, que guiará a tot' hora la humanitat perduda.

Quan sobre 'l mon antich, feixuch pesava, com capas de estrabada roca viva ab vetas de metall, lo despotisme;

quan l'home entre cadenas suspirava y el resto de un ignoble feudalisme la dignitat y l' honra li hi robava; quan era la conciencia esclava de un poder sense mesura y temerosa y frívola s' abscondia de la mirada impura que 'l vil inquisidor li dirigia; quan era lo cultiu de la ciencia un negre crim, pagat ab desventura; quan regnava per tot la tiranía, y reys, frares y nobles eran los árbitris absoluts dels pobles; llavoras desbotares com lo foch de un volcà quan ne rebenta, y l' mon antich esmicolat deixares a ta pitrada colossal, valenta; llavoras demostrares lo geni ardit que dintre tu fermenta; que trobant massa estreta ta frontera, corregís desbordat l' Europa entera!

Mentres lo libre de la historia sia llegit pels homes, sas eternas fullas ne guardarán viu lo recort, del dia que triuntanta, desobre las despullas del mon antich, vas convertirte en guía del mon modern; que si un recort alcansa als bressols de la patria y la familia — la nobis Grecia, la grandiosa Roma;— etern será lo teu, potenta Fransa; tú feres més encar: creares l' home!

L' home y sos drets! L' home complet! L' imatge del Creador suprem y venerable, lliure de servitut y d' esclavatge, hereu de dignitat y responsable; l' home d' avuy que adelerat registra l' intens espay y d' atómos; qu' en lo progrés universal s' inspira, lo llamp del cel a son antich doblega, vola ab lo globo a las regions del aire, en naus de foch per l' ample mar navega, de la terra escorcolla las entranyas, los abismes a plana y las montanyas, y agermanant a l' hora la ciencia, la moral, la poesia, desfa preocupacions, y cada dia proclama, ab los seus fets, la redentora màxima noble, que no hi ha noblesa fora del geni en lo brillar fecundo y del treball en la modesta empresa!

Aquest home es fill teu; ¡oh mare Fransa! vá neixe ab la xardor del cataclisme de aquells dies de sanch y d' entusiasme, de febre y de deliri, de activitat y pasme, de castich merescut y de martiri. Vá neixe y vá formar-se, com lo metall, en lo gresol ardent, al foch y al espatech d' ardenta guerra; y l' esclau encorjat, fet home lliure, recorregué lluytant tota la terra, per la idea immortal, donant lo viure.

Las rodas dels canons foren l' arada que en camps empredrebits tondre obría; la idea la llavor, la sanch llansada fecunda pluja que del cor sortia; l' aire escalfat entre la brega encosa per lo foch y l' ardenta *Marsellesa*, vá serne la sahó germinadora; y 'ls pobles que a ton pás s' interposavan, y ab l' arma al puny en contra tú lluytavan

barrejant ab ta sanch la seva arbor, quan tragué esplet lo camp, te beneman y 'ls fruits de la cultiva ab tú s' partian.

Per xó immortal serás; perquè ets la Roma de la moderna edat; no l' atascada que viu de tradicions, cayent de vella caduca y esquerdada; la teva tradició moue, s' belluga: tradició del progrés que fa sa via sempre es la teva, ¡oh Fransa benaurada! Si may s' interrompis, no existiria.

Per xó, si al caure un jorn, de gloria farta, ó bé pel gran esforç anonadada, se revifa la tirania avrada pera fer presa en tú, per domenyarte, passá per damunt teu, com vana sombra, com lo núvol del cel, sense deixar rastre. Y es que tens en l' atmosfera pel foch de aquella idea fumigada l' asfíxia pels tirans, y en acció doble, salut y vida y robustes pel poble.

Ton poble! Ton gran poble! En vá tornaren los reys y emperadors: en vá vingueren y ab la pórrpa de nou s' engalanaren, y ab lo fuet a la mà te calsigaren ó ab falsas glorias adormí t' volgueren.

Envá en mil venturas de ton valor mil voltas abusaren, fente instrument de llibertat un dia y assot al sent demá de tirania...

Ton poble generós, valent, magnanim, lluytava per la patria, per la gloria: marxava cegament a la batalla, com sempre, pera dá l' crit de victoria ó morir deshonrat per la metralla.

Mes ay que pel progrés ja no lluytaves, ta missió olvidaves, fins que un castich feixuch vingué a advertirte, a despertar recorts en ta memoria, a ferte gran de nou, a redimirte. Lo castich dolorós, cruel implacable, que t' dugué malportada a l' agonía, fou lo qu' es pel malalt una sangria, una font de salut: fou lo cauteri per las llagas podridas del imperi!

Mes que hi fa, si t' salvares: Prepotenta, felís, regenerada, jove, ardida; encat convalescenta, ja plena de vigor, plena de vida; Europa t' contempla com t' aixecares y un ample vol ab rapidés prengueres, al mon, absort deixares y al vencedor en un instant venceres.

Sava de un poble lliure hi ha en tas venas. No coneixes destorps, no tens cadenas: Ton pás segur no ha de trobar may vallas; lo sentiment de ferte gran t' agita; en lo treball actiu, per tú treballas y te va, y tota teva es la cultiva.

Es cada un de tos fills, part de la patria, y la patria l' amor de ta fillada; l' únich amor ¡oh Fransa! l' amor més gran ¡oh terra benaurada! Tú sabs molt bé qu' en l' espayosa pira hont crema l' foch sagrat de lo teu geni, no s' pert tant solzament una guspira!

LA CAMPANA DE GRACIA.

L'activitat dels uns, l'afany dels altres, de tots la emulació, en ella's confonen. La ciencia y lo progrés baten sas alas: t' enveja l'art ab sas floridas galas: puleixes destrament totas las formas, y al recorre lo mon, fas com l'abella, lo perfum de las flors en mel transformas.

Tan potenta com lliure; tan fecunda com activa; felis, civilisada, joyosa, rica, de plahers rublerta, poderosa, volguda y respectada, aculls als desterrats de tots los pobles, y al coneixe t' ben bé ja no s' anyoran; los sentiments hospitalaris, nobles, veyent en tú, com a nous fills l' adoran. Fins los reys desbancats, en son desterro, han buscat en ta pau republicana seguretat y alivi, ó l' olvit de la pompa cortesana.

Si has convocat al mon á la pacífica honrosa lluyta del treball y l' geni, lo mon enter t' ha contestat ab pressa; y reys y pobles han vingut á l' hora al palench de la lluyta redentora, proclamant lo que val un poble lliure quan per ser gran y s' exemplar sab viure.

¡Poble exemplar! Qué eternament segueixis buscant lo paradís en esta terra!... Tú t' trobarás un jorn, a ell s' encamina ton pas segur, no al frestech só de guerra; si practicant la germandat divina. Sols ab la guerra 'ls fonaments obrires sobre la dura roca; després ab pau, tranquilament, bastires lo palau generós que al terme toca. Y si desentse avuy naturalesa, cega y desordenada,

arrasa ab son impuls l' obra de l' home semblant de horror y espant la llar honrada, y de horribles martiris los poblats convertits en cementiris; com si fós tot lo mon la téva pátria, l' estrago dura encare, que 'ls infelissos que clemencia imploran, glatir ja senten lo teu cor de mare. Amatenta hi acutis; tú ets la primera, y ton consol es lo millor ¡oh Fransa! Ab tos dons generosos los hi tornas la vida y l' esperansa. Parli sino Szguedin, perla de Hungria; y parla tú també, pátria mia, tú qu' eternida, sobre l' arrasada campinya del Segura, has vist exténdres la caritat de un poble desbordada.

Per xó quan miro las dos mans simbólicas que la fraternitat ne representan, estretament unidas, encaixadas, ¡oh noble Fransa! 'ls sentiments m' esmentan que tú las has trobadas. Y en venerarlas sempre la primera tú dius ben clar avuy en las empresas, que aquellas dúas mans no son francesas; francesa l' una n' es; l' altre extrangera! Imens ton cor, y generós, y noble proclamas fortament quant las en lassas, la viva germandat de poble á poble, la germandat futura de las rassas. ¡Fransa inmortal, tant bona com hermosa! mentre l' progrés aquesta gloria guanya, ab ta má generosa estreny per sempre més la má d' Espanya!

J. ROCA Y ROCA.

OTA aquesta senmana 'ns han estat xiulant las orellas. Ja saben aixó lo que vol dir: quan las orellas te xiulan es que diuhen mal de tú. Han vingut corréus y he anat rebent cartas, y per ellas hi sapigut lo següent:

Que l' rector de Torredembarra, després de explicar una série de miracles que fins las criaturas hi reyan, va parlar de la *Campaña de Gracia*, afirmant qu' estavan condemnats qui la escriu, qui l' edita, qui la llegeix y qui l' escolta. Del nostre periódich va dirne *La Campaña de la desgracia*.—Vaja Sr. rector: de segur que si 'ns envia algun d' aquells miracles qu' explica desde la trona, la *Campaña* tornarà á recóbrar lo xiste.

Lo rector de Vilarnadal va dir que la *Campaña* era incompatible ab la religió y que no hi ha salvació pèls que la llegeixen.

Lo rector de las Escuelas Pias de Sabadell, visitant las aulas, va declarar que al alumno que sapigués que llegia la *Campaña*, l' tiraria al carrer.

A Navarclés un predicador, va confondre ab los lladres, incendiarijs y miserables als que llegeixen periódichs. Va sostenir que 'ls joves y las noyas no podian darse cap estreta de má, ni ferse cap

guinyada; y alguns vehins, ofesos, van anar á trobar lo rector, lo qual manifestá que 'n tenia molt sentiment, y que aquell seria l' últim any.

Y are va la bona. Un canonge predicant á Sant Llorens de Morunys va dir que la *Campaña de Gracia* sortia de las clavegueras més corrompudas de Barcelona.

Y vels' hi aquí que segons aquest canonge, ja no necessitem imprenta ni redacció. No fem més que anar á la claveguera y allá ja trobem los números fets y empaquetats.

Pero are, ha entrat á Sant Llorens de Morunys una afició tant gran á olorar la *Campaña*, que ja 'ns demanan paquets dobles.

Que Déu l' hi pagui Sr. Canonge. Vostés no multipliquen los pans y 'ls peixos com Jesucrist Nostre senyor; pero multipliquen las campanas.

Diuhen que hi ha l' intent de cridar á las filas als individuos del exercit que gosan de llicencia ilimitada, al objecte de cubrir las baixas dels que han sigut destinats á l' isla de Cuba.

Es precis anar apedassant la capa del govern, que l' fret apreta y 'ls forats son molts.

Russia reconcentra tropas en las fronteras de Alemania.

Alemania desembussa 'ls fusells. Sistema antich.

A Fransa lo Cós legislatiu ha comensat á reanudar á Paris las sévas sessions; l' industria prospera; y la festa que s' prepara á favor dels inundats de Múrcia, será espléndida á tot serho. Sistema modern.

L' *Imparcial* tractava de demostrar dias endarretra que Madrid es una població, sino tant industrial com Barcelona, que allá se 'n donan de bonas. Aixó ho probava ab números y tot.

¡Pobre periódich! Es cert que á Madrid hi ha sabaters, sastres, forners, manyans, fusters, mestres de casas, etc. Pero tots aquests viuen de la gent que gasta y la gent que gasta viu principalmen de la centralisació, del presupuesto.

Trayéu lo govern de Madrid, y no hi quedarà cap més industria que las famosas rosquillas de la tia Javiera.

L' arcalde de Vich, Sr. Bernis, se va aficionant ab Madrid.

Se casa l' rey, y l' hi envia llangonissas. Y no content ab aixó arregla l' rellotje de la ciutat al meridiano de Madrid, ó sigan ab 23 minuts de retrás, de manera que á Vich se pon lo sol 23 minuts més d' hora que als altres puestos.

Y encare fá més lo Sr. Bernis, segons nos escriuhen: sempre que anomena l' meridiano de Madrid, diu lo *Mediterráneo* de Madrid.

Francament, m' agradan més las sévas obras com á fabricant de llangonissas, que com á arcalde.

Ha mort lo nostre correligionari Pau Pallós, ex-individuo de la Junta revolucionaria, del Ajuntament, de la Diputació provincial y dels comites republicans, persona ilustrada y simpática; bon amich, bon ciudatá, honrat, treballador y conseqüent.

Tots los que l' conexian lo ploran, y l' partit pert ab ell un digníssim correligionari.

Lo mateix dia morí l' célebre Puig y Llagostera.

Los séus actes no 'ns permeten fer la séva apologia; la mort no 'ns permet dirigirli cap censura. ¡Que Déu l' haja perdonat!

A la corrida de toros de Madrid va haberhi un alabardero, un banderillero, un picador ab contusions y un guardia-civil gravement ferit. —¡Mare de Deu, y con si diverteixen!

Parlant lo Brusi de la manifestació de agrahiment á Fransa, s' mostra horrorisat perquè un grupo numerós va anar á cantar la *Marsellesa* á la plassa de Sant Jaume, davant del retrato del rey que estava exposat á la fatxada de la Casa gran.

Ja l' hi deya l' *Esquella de la Torratxa*: si l' Brusi s' fiqués al llit d' hora s' estolviaria molts disgustos.

La *Gaceta*, la *Crónica* y l' *Diluvi* publican diariament cartas dels comissionats de la premsa y estudiants que han anat á Murcia á fer lo repartó de diners y objectes.

Ab molt gust los estractaria jo, per la part que

¡s toca als lectors de la *Campaña*, que tant van contribuir á l' obra de la caritat. Pero ni m' está bé l' dirlos que l' editor d' aquest periódich se porta com un home, ni l' espay me permet exténdre'm com voldria sobre aquest assumpto.

Del resultat de l' inversió ja 'n tindran noticia.

Diumenje á la nit al teatro Romea s' posa per primera vegada *El cuchillo de plata*. Dilluns se repeteix á la tarde.

Al Odeon se posará lo primer dia de any nou. En varios teatros de fora l' están estudiant per posarlo.

A Almeria van elegir dias endarrera diputat provincial á un fulano que ja fá cinch anys que va morir.

Los conservadors progressan, y si adoptan aquest sistema no hi ha dupte, ells governarán sempre.

Aixís quan se acabi en Martínez Campos, en Cánovas y en Posada Herrera, poden cridar al general O'Donnell perquè formi ministeri.

En Romero Robledo es partidari de que en la lley de abolición de l' esclavitut continuhin subsistents los mals tractes als negres.

Y en Romero Robledo es un jove elegant, ros, que s' passeja sempre ab un clavellet al trau y un jonch á la má: es bromista, té frasses, un cor lleuger á tot serho, y diuhen qu' es molt amich dels séus amichs.

Per aixó com que 'ls negres van ajudar á guanyar lo dot de la séva dona, es amich dels negres fins al extrem de demanar que se 'ls maltracti.

En Romero Robledo es la sal de Andalusia personificada.

Projecte que té: que ensatin á garrotadas l' esquena dels negres: y ell per fer més dols lo martiri, tirarà un grapat de sal sobre la ferida.

Nota: Consti que quan es ministre tracta de la mateixa manera que als negres á la nació espanyola.

A Mallorca ha desaparecut un vicari de un poble del interior, ab una nena molt maca.

Que desapareixin un religiós y una minyona es una cosa que m' intriga.

Jo no vull fer mals pensaments com los ímpios. Per mí es qüestió de un éxtasis, y á horas d' are si no son á la terra, volan pèls núvols.

Un gos carli jo tenia y véis si 'n venen de sanch, que llavors de la República mossegava als federals.

Un usurer rich y fort ab lo sèn confés s' estava, porque l' pobret se trobava á las portas de la mort.

—Si vols redimir la sort deya l' pare espiritual, deixa tot lo capital als pobres que vares fer. Y ell respongué: —¡No pot ser: tots han mort al hospital!

J. R. R.

Com que per voler cobrar uns quants duros que m' devia un tal Sr. Sàgui nn dia furios m' anava á pegar, jo vaig dirli:—Senyor Sàgui lo que l' hi diré no 'm negui: jo no l' hi he dit pas que m' pagui, lo que l' hi he dit es que m' pagui.

F. L. B.

l' tinent d' arcalde Sr. Pelfort l' hi han concedit una créu de Isabel la Católica.

Y l' seu secretari particular ha obert una suscripció entre 'ls empleats, arcaldes de barri y vehins, per costejarli.

F. L. B.

F. L. B.

F. L. B.

F. L. B.

F. L. B.

F. L. B.

De manera que 'ls empleats aludits son los Cirineos del Sr. Pelfort: l' hi ajudan á portar la creu. Vaja, Sr. Pelfort, d' are en avant cambihi 'l nom, y en lloch de Pelfort firmis Pel-llis, y fins si vol Pel-lluhent.

Dias endarrera va suspendre's á Madrid tot lo moviment polítich; va olvidarse la qüestió de l' esclavitut, la de las reformas de Cuba, las disidencias entre en Cánovas y en Martinez Campos, tot, davant de una altre qüestió.

La qüestió de anar als toros de *momium*, de trobar targetas, de ocupar bon puesto ... ¡Aixó es Madrid!
Las banyas de 'ls toros son allí las qüestions de punta.

En las festas reals, l' Ajuntament de Barcelona va il·luminar no més que la fatxada de la casa gran. —No, deya un ciutadá: també va donar un té. Un regidor, ab molta estranyesa responia: —¿Un té?... No vaig assistirhi. —Si senyor; á la Catedral: un *Te-deum*.

Escribim aquestas ratllas lo fatídich dia 5 de Deseembre. Se tornan á obrir las Corts: en Martinez Campos compareix davant de 'n Cánovas y en Romero Robledo... ¿que succehirá? Succeheixi lo que vulga.

Espanya esta conservadorisada qui la desconservadorisará? Aquell que la desconservadorisi gran desconservadorisador será.

Casi es tan difícil pronunciar aquestos versos sense trabarse'ls la llengua, com que en Martinez Campos y en Cánovas dongan un sol pas sense entrabancarse.

Ultimament á Madrid han fet grans festas. Tot ha sigut alegria, goig, entusiasme... Aquí també se 'n fá de festa. Hi ha tants pobres treballadors sense feyna!...

Entre totas las festas que s' han realisat á Madrid una 'n trobava no més digna d' Espanya, y prou capás per fernos á tots felissos.

Jo ja sé qu' es impossible: pero allá va 'l projecte. En Martinez Campos agafa á n' en Cánovas y se 'l fica á la butxaca; y en cambi 'l mateix Cánovas agafa al general y se 'l fica á la seva. D' aquesta manera desapareixerian tots dos.

La situació dels conservadors, atascada y sense saber per quin cantó girarse, está retratada en una caricatura de un periódich de Madrid. Representa un tablero: las damas negras son en Martinez Campos y en Silvela; y las blancas en Romero Robledo y en Cánovas. Y están colocadas de manera qu' es impossible seguir lo joch. Han fet taulas.

Lo traslado ja realisat de las Cámaras francesas, á Paris, significa un nou pas que dona la república francesa, en lo camí de la robustés. Lo parlament res té que teme de Paris, porque Paris té un gran amor al ordre. Y Paris res té que teme del parlament, porque 'l parlament té un gran amor á la llibertat.

Y á propósit de la instalació de la Assamblea. Aquesta s' ha establert en un magnífich edifici situat en la Plassa de la Concordia. Y un home xistos referintse als empenyats debats que allí hi haurá, deya: —A fora la Concordia; y la discordia á dintre.

La conservació de las nostras colonias americanas nos ha costat molta sanch, molt diner y moltissims disgustos. Reflexió de un que estudia l' historia y busca en certs noms l' origen de moltas coincidencias: No en vá Colon vá embarcarse en lo Port de Pales.

Los húsars de Antequera al últim no farán res. Molta llengua, y pochos fets. Ademés, en Martinez Campos ja sab la manera de sometre insurrectos, ó sino que 'n dongan compte 'ls carlins y 'ls cubans. ¿No saben que volen los húsars. Una especie de tractat del Zanjon y l' regoneixement.

Puja 'l pá, 'l vi, 'l petróleo: tot puja menos lo paper del Estat.

Aquest dia en una fonda un parroquiá demana mitja botella de ví, que com es sabut val un ral. Lo mosso al contar lo gasto, diu: sopa tant, estufat tant, ví deu quartos....

—¿Cóm s' entén deu quartos? exclama 'l parroquiá.

—Ja veurá, respon lo mosso: quan vostè l' ha demanat no valia més que un ral; pero de llavors en sá ja s' ha pujat dos quartos.

S' han tornat á rompre las bonas relaciones entre 'l emperador de Alemania y 'l Vaticano.

Jo no veig sino una manera de acabar aquestas disencions; y es que 'l Papa 's fassa protestant.

Ell ray qu' es infalible! Encare que se 'n fassa no s' equivocarà

En Martos va fer un discurs, regoneixent que 'l govern no té la culpa de que fassa mal temps. Verdaderament. Pero tampoch lo temps té la culpa de que fassa mal govern.

Un dels números del programa de las festas de Madrid. Se trata de fochs artificials, y diu:

5.º Pluja d' estrellas. Aixó deu ser obra del general Martinez Campos. Militars, estenen la màniga: contribuyents ja sentirén lo clech!

Un xiste de un periódich de Madrid: —¿Sabria dirme si 'l Sr. Orovio ha anat al ministeri per casualitat? —Per casualitat no senyor: hi ha anat per vici.

En Sagasta volia lluhirse 'l dia de las festas y no va poder.

En Martinez Campos va convidarlo á una recepció y al sortir va costiparse. Aixó va impedirli de assistir á la recepció de Palacio.

¡Vaya una manera de matar sagastins que té en Martinez Campos! Los convida, 's costipan, y vaja, are vesten al llit que alló es la lluna.

Aixó ho fá per lo que respecta á aquells que diuen: —Ja que 'l Palacio no vé á nosaltres, nosaltres anirém á Palacio.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Carlota*.
2. Id. 2.ª—*Recort*.
3. ANÁGRAMA.—*Paco, capó, poca*.
4. SINONIMIA.—*Talla*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Ricardo*.
6. TERS DE PARAULAS.—*Pe pi ta*
Pi ta rra
Ta rra sa
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 3 8 2 6
3 6 2 1 8
2 8 3 6 1
6 2 1 8 3
8 1 6 3 2
8. GEROGLÍFIC.—*L' amor es una malaltia que no té cura.*
Han endevinat totas las soluciones los ciutadans P. Salomó y N. Gordiano; 7 Pau de las timbalas; 6 Ninch Nanch y Pepet Lano; 4 Dos que no 'n tenen; 2 A. Casanovas y Titaratitralit; y 1 no mes Pare Entremelat y Ca-Casseno.

XARADAS.

I.
Vaig deixar la revalenta porque *prima dos* un dia que per lo mal que tenía era molt millor la absentia. Vaig comprarne á ca'n Pagés y en *quatre tres* he sabut pèl *quatre dos* qu' ha vingut que no es *tot*, que no val res.

PAU SALA.

II.
Lo *tot* es ofici, y *tercera* es riu; y sens *hu segona* la planta no viu.

TRES APRENENTS.

ANAGRAMA.

Vingué á casa 'l *tot* d' un barco y va *tot* ab una *tot*, y 's podia fer molt mal porque n' era bastant fosch.

XIRIMIA

ENDAVINALLA.

No tinch camas y camino soch gros, també soch petit, com que *tot* sol no tinch tino sempre haig de ser dirigit.

DOMINGO BONAFONT.

ROMBO DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas horizontal y verticalment digan: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª lo nom d' un peix; la 3.ª una ciutat; la 4.ª lo que hi ha á totas las casas y la 5.ª una lletra.

AMANT DE LA COSTANCIA.

TRENCA CLOSCAS.

Tárrega, Riudellots, Olesa, Nules, Irun, Olot, Laganada, Sils, y Moncada.

Posar aquestos noms en columna de modo que las primeras lletres formin lo nom de un poble de Catalunya.

GARRELL Y GARROFA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 123456789—Un ofici de dona.
- 3456789—Con se troban moltas donas.
- 123456—Una planta.
- 34589—Una planta.
- 5431—Una cosa que no 's pren per la boca.
- 54 6789—Una trampa.

XARRAIRE.

GEROGLÍFIC.

Delm

LO

JUSPITINGLES

Tercera relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

Suma anterior.	265 reales.
Un filadó dels Batllions..	4 »
E. A.	20 »
A. M.	10 »
Un liberal de Navarcles manda en carta 30 Noviembre en sellos de correos.	1 »
De cinco lectores de la CAMPANA.	24 »
Total.	324 reales.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Cacasseno. Pau Sala, Ninch Nanch, Palleta rossa, Pere Sasquittilla y Nicodemus.

Las demes que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo cu' envian los ciutadans Pepet Lano, Dos que no 'n tenen. Enemich dels capellans Salvatá, L. V. G., Un hortelá, Un ratolí, J. Freixas, Un tossut, R. de Otáñez, Pau Colom, Doloretas Cubana, y J. Condeminas.

Ciutadá E. S. Vich: Moltes gracias per la noticia.—S. V. San Llorens: Idem.—Lliberal de Sallent: Idem.—J. T. Vilarnadal: Idem.—Anónim de Torredembarra: Idem.—V. Soler: Alguna cosa aprofitarem, no tot.—Leyeta Margaridó: Hi anirá algun epigrama y un quento.—Decidit: Es molt fluix y descuidat de forma.—A. S. Publicarem un epigrama: lo demés no vá.—Julio: Algo aprofitarem per l' Almanach.—Pepeta Vilanovina: Vá bastant bé.—Suscriptor del Masnou: Certas cosas no poden dirse si no 'n respon ab la seva firma una persona coneguda.—Gira-missals: Insertarem lo trenca-closcas y 'l geroglífic.—Diamant: No tenia necessitat d' escriure tant; bastava una resposta categórica per treure'ns de duptes. Pèl demés farem tots los possibles per complaure 'l.—Sasac: La poesia de 'l aquesta senmana ab algunas petites correccions va bé respecte á la entrevista no tinch hora fixa; pero 'l mitj dia y de tres y mitja de la tarde es l' hora més frequent.—F. Vila: Aprofitarem l' idea de alguns epigramas.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanys de totas classes y preus barattissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure 'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL POB MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

BARCELONA Y FRANSA.—Nit del 1.er de Desembre de 1879.

¡Ah qué 'n vol dir de cosas aquesta abressada!....